

Lunds universitet
Statsvetenskapliga institutionen

STVA22
VT18
Handledare: Tony Ingesson

Xi Jinpings väg till makten

– hur kom han dit?

Maggie Huynh & Tobias Lycksell

Abstract

Xi Jinping, Kinas nuvarande generalsekreterare, har nyligen cementerat sin makt ytterligare med en grundlagsförändring som möjliggör innehav av mandatet på livstid. Därmed är syftet med denna uppsats att undersöka hur Xi kom till makten efter sin företrädare Hu Jintao. Vi har valt att använda oss av en kvalitativ metod och uppsatsen blir då en fallstudie eftersom att vi undersöker en enstaka politisk process där ett maktskifte har skett. Vi använder oss av en teoriprövande metod där vi analyserar de två teorierna *Governmental politics* och *Organisational behaviour*. Utifrån *Governmental politics* teoretiska perspektiv betonas aktörer, särskilt People's Liberation Army och "åldermännen" i Kinas kommunistiska parti. *Organisational behaviour* analyserar normer och beteenden. Vidare resulterar uppsatsen i att *Governmental politics* ger bäst förklaring på vår frågeställning. Därmed kan vi dra slutsatsen att Kinas inre politik präglas av olika aktörer med särskilda maktpositioner, och till viss del normer, som banat vägen för Xi Jinping.

Nyckelord: Kina, Xi Jinping, Hu Jintao, Governmental politics, Organisational behaviour.

Antal ord: 9110

Index

- Deng Xiaoping – Kinas ledare från 1978 till 1997.
- Hu Jintao – Kinas generalsekreterare från 2002 till 2012.
- Hu Yaobang – Hu Jintaos mentor under den politiska karriären.
- Jiang Zemin – Kinas generalsekreterare från 1989–2002.
- Li Keqiang – Xi Jinpings konkurrent till posten som generalsekreterare 2012.
- Mao Zedong – ledare för Kinas kommunistiska parti från 1943 till 1976.
- People's Armed Police (PAP) – Kinas säkerhetspolis.
- People's Liberation Army (PLA) – Kinas militär.
- Wang Qishan – ordförande för Disciplincommissionen.
- Xi Jinping – Kinas generalsekreterare sedan 2012.
- Xi Zhongxun – Xis pappa och en kinesisk politiker.
- Yu Zhengshen – ordförande för Kinesiska Folkets Politiska Rådgivare (CPCC).

Innehållsförteckning

1. Inledning	1
1.1 Syfte och frågeställning	1
1.2 Disposition	2
1.3 Metod och material	2
1.4 Avgränsning	3
2. Teorier	5
2.1 Governmental politics	5
2.2 Organisational behaviour	7
2.3 Teoretisk sammanfattning	8
3. Empiri	9
3.1 Traditioner och normer gällande efterträdare	9
3.2 Xi Jinping	9
3.3 Hu Jintao	10
3.4 Partiets “åldermän”	11
3.5 People’s Liberation Army (PLA):s roll	11
3.5.1 Xi Jinping och PLA	12
3.5.2 Hu Jintao och PLA	12
3.5.3 People’s Armed Police (PAP)	12
4. Analys	14
4.1 Governmental politics	14
4.1.1 Xi Jinping, Hu Jintao och partiets “åldermän”	14
4.1.2 Xi Jinping, Hu Jintao, PLA och PAP	15
4.1.3 Slutsats av analys	16
4.2 Organisational behaviour	16
4.2.1 Xi Jinping, Hu Jintao och partiets “åldermän”	17
4.2.2 Xi Jinping, Hu Jintao, PLA och PAP	18
4.2.3 Slutsats av analys	19
4.3 Sammanfattning och diskussion	19
4.4 Fortsatt forskning	20
5. Referenslista	21

1. Inledning

Kina har de senaste åren genomgått många drastiska förändringar, till exempel har landet skiftats från en planekonomi till en marknadsekonomi. Detta har medfört kraftig ekonomisk tillväxt och social utveckling – Kinas BNP-tillväxt har ökat med ett genomsnitt 10 % per år. Med en population av 1,3 miljarder är Kina världens näst största ekonomi och har fått en ökad roll i den globala ekonomin (World Bank 2018). Detta år firar Kina dessutom sitt 40-årsjubileum av landets reform- och öppnare utrikespolitik (Xinhua 2018). Dock har kraftig ekonomisk tillväxt lett till många utmaningar i Kina som inkluderar stor ojämlikhet, snabb urbanisering och utmaningar gällande hållbar utveckling (World Bank 2018).

I samband med detta har det skett stora politiska förändringar. Ett konkret exempel är att Kinas nuvarande generalsekreterare Xi Jinping har ändrat i landets grundlag och avskaffat begränsningen på två mandatperioder om hur länge en generalsekreterare kan sitta vid makten. Med dessa ändringar kan Xi sitta vid makten på obestämd tid. Sedan Xis makttillträde 2012 har han snabbt konsoliderat makt till nya nivåer som inte skådats sedan Mao Zedongs era. Dessa nya konstitutionella förändringar kommer alltså tillåta Xi att sitta kvar vid makten efter hans andra period som avslutas 2023 (Doubek 2018). De två konsekutiva mandatperioderna som infördes av Kinas ledare Deng Xiaoping 1982 "in order to avoid the kind of chaos and tumult that can sometimes happen when you have a single authoritarian leader, as China had with Mao Zedong," (ibid).

Det är på grund av dessa faktorer som gör att det är intressant att förstå och förklara hur Xi Jinping kommit till makten sedan Hu Jintao – hans föregångare, särskilt eftersom att han inte var den naturliga efterträdaren till honom.

1.1 Syfte och frågeställning

Syftet med denna uppsats är att förstå och förklara Xi Jinpings unika maktposition samt hur han har kommit dit. Detta på grund av att Xi är den näst mäktigaste ledaren sedan Mao. Uppsatsen fokuserar på den särskilda maktförskjutningen från Hu Jintao till Xi Jinping. Detta är intressant eftersom att han inte var den naturliga efterträdaren. Att identifiera de olika aktörerna i det kinesiska systemet är nyckeln till att förstå Xis specifika maktposition. Genom att undersöka denna process vilket resulterade i Xis tillträde, en typ av ledare Kina inte skådat sedan Maos dagar, bidrar uppsatsen till en ökad förståelse om Kinas politiska situation och senaste förändring. Uppsatsen kommer således fokusera på maktskiftesprocessen där Kinas ledarskap skiftade från Hu till Xi.

Vår frågeställning är följande:

- Hur kom Xi Jinping till makten?

1.2 Disposition

Uppsatsen inleds med en motivering av vårt val av metod och vilket material vi har valt att använda oss av. Sedan följer vi upp med vilka avgränsningar vi har gjort gällande aktörer, tid och politiska områden. Därefter följer en presentation av de två teorierna *Governmental politics* och *Organisational behaviour* som går att hitta i Allison & Zelikows bok *Essence of Decision* (1999). Syftet med denna teoridel är att ge läsaren en förståelse för hur Xi kom till makten. Vi diskuterar och jämför teorierna mot varandra med utgångspunkt i maktskiftesprocessen. I slutet av kapitel två sammanfattar vi teorierna för att sedan gå in på den empiriska delen av uppsatsen. I det tredje kapitlet presenterar vi sedan traditioner och normer gällande efterträdare samt centrala aktörer som tillsammans med teorierna ligger till grund för uppsatsen. Avslutningsvis följer en analysdel där vi diskuterar och analyserar vårt fall. Resultatet presenteras sedan utifrån teoriernas perspektiv samt en sammanfattning där vi knyter ihop vår teoriprövning.

1.3 Metod och material

För att kunna besvara vår frågeställning har vi använt oss av en kvalitativ metod. Vi har valt att använda oss av denna metod eftersom att en kvalitativ metod syftar till att fånga det centrala i en analys på ett djupare plan än att enbart undersöka ytan (Esaiasson m.fl. 2017, s. 211). I detta fall är ambitionen att undersöka processen om hur Xi specifikt kom till makten i Kina efter Hu Jintao. Därmed är vår uppsats en fallstudie eftersom vi enbart undersöker denna enstaka process – det är alltså en kontext vid två olika tidpunkter, närmare bestämt en process där det har skett ett maktskifte (Esaiasson m.fl. 2017, s. 109). Vidare använder vi oss av en teoriprövande metod. Med denna teoretiska metod vill vi ta reda på vilken av teorierna *Governmental politics* eller *Organisational behaviour* bäst förklarar vårt fall. Vi har valt dessa två teorier på grund av att deras olikheter är tillräckligt stora för att bidra till en nyanserad analys.

Källkritik har varit en central del i vårt arbete. Vi har följt källkritikens fyra klassiska regler vilka är *äkthet*, *oberoende*, *samtidighet* och *tendens* (Esaiasson m.fl. 2017, s. 288). Det har varit ett krav på att källmaterialet ska vara *äkta* och vi har letat efter flera *oberoende* källor som kan bekräfta varandra (Esaiasson m.fl. 2017, s. 291f.). Vi är även medvetna om att primärkällor är mer trovärdiga än sekundärkällor (Esaiasson m.fl. 2017, s. 292), och därför har vi valt att diversifiera användningen av flera källor för att få en bred mångfald och öka uppsatsens oberoende. En stor mångfald av olika material leder till att det ökar uppsatsens trovärdighet (Esaiasson m.fl. 2017, s. 298). Dessutom har vi valt att använda oss av *samtidiga* källor för att stärka uppsatsens närhet till den aktuella tiden (Esaiasson m.fl. 2017, s. 294).

I vår uppsats har det varit väsentligt att förstå Kinas senaste politiska utveckling för att besvara vår frågeställning. Därmed har valet av material till detta främst bestått av boken *Den kinesiska drömmen – Xi, makten och utmaningarna* av Börje Ljunggren (2017). Ljunggren har varit Sveriges ambassadör till Kina (2002–2006) och har flera akademiska utmärkelser. Han är dessutom numera knuten till Harvards universitets Asiencenter och Utrikespolitiska institutet (Raoul Wallenberg Institutet 2018). Vi har valt att använda Ljunggrens bok eftersom att han illustrerar Xis och Kinas politiska situation på ett begripligt, framgångsrikt och detaljerat sätt.

Dock innehåller Ljunggrens bok inga fotnoter under bokens gång, men istället refererar han kontinuerligt till väletablerade forskare och deras forskning i texten. Faktumet att Ljunggren även varit Sveriges ambassadör till Kina har visserligen fungerat som både en svaghet och styrka för vår uppsats. Till exempel har svagheten varit att boken löpt risken av att ha dolda motiv såsom svenska värderingar och ställningstaganden. Fördelen är däremot att Ljunggren fått erfarenhet i första-hand. På grund av detta dilemma har vi valt att vara ytterligare källkritiska när det kommit till användningen av boken.

Vi har även använt oss av både nyhetsartiklar från exempelvis *South China Morning Post* och *The Diplomat*, samt tidskriftsartiklar från till exempel *Journal of Democracy* och *The China Quarterly* skrivna av forskare med fokus på Kina för att utöka materialurvalet. Vi är medvetna om att nyhetsartiklar kan ha egna agendor och motiv men dessa har vi varit kritiska mot och strävat efter så neutrala källor som möjligt.

De teorier vi valt att använda i denna uppsats, *Governmental politics* och *Organisational behaviour*, kommer att tillåta oss att operationalisera processen om hur Xi kom till makten. I detta fall innehåller teorierna de operationella indikatorerna som är nödvändiga verktyg för att besvara vår frågeställning (Esaiasson m.fl. 2017, s. 56). Inom *Governmental politics* är de operationella indikatorerna till exempel de politiska aktörerna och *principal-agent-problematiken*, och inom *Organisational behaviour* är det exempelvis normer och kulturer som skapar vissa beteenden. Dessa indikatorer är väsentliga verktyg för att på ett konkret och framgångsrikt sätt definiera och analysera vårt fall utifrån teorierna.

1.4 Avgränsning

För att uppsatsen ska vara möjlig att genomföra inom utsatt tid har vi valt att göra en avgränsning gällande tid och aktörer. Vi har till exempel valt att begränsa oss till enbart den politiska process där ledarskapet gick från Hu Jintao till Xi Jinping eftersom att dessa ligger nära varandra tidsmässigt. Dessutom har vi valt att hålla oss inom ramen för Kinas interna politik med fokus på enstaka aktörer som håller nyckelpositioner inom kinesisk politik. Detta innebär att vi har bland annat exkluderat Kinas utrikespolitik och jämförelsen med västvärlden.

Begränsningen till Hu och Xi är ett medvetet val. Ledare som Mao Zedong och Deng Xiaoping har uteslutits ur uppsatsen med motiveringen att dessa ligger för långt tillbaka i tiden och vi har istället lagt fokus på två ledare som följt efter varandra. Detta fungerar bättre kronologiskt och bidrar till en uppsats med tydligare fokus på maktskiftesprocessen. En ytterligare avgränsning vi har gjort är att inte inkludera det kommunistiska partiet i stort. Detta på grund av att medlemsantalet består av 90 miljoner medlemmar (Albert & Xu 2018). Inom partiet finns det en rad olika politiska hierarkier såsom ständiga utskottet som består av sju medlemmar, politbyrån som består av 25 medlemmar och de olika kommittéerna (Ljunggren 2017, s. 109).

Partiet vilar på fyra grundpelare: 1) PLA (People's Liberation Army), folkarmén som är direkt underordnad partiet och världens största väpnade styrka inkluderat PAP (People's Armed Police), den väpnade polisen; 2) Yttersta kontrollen över utnämningar inom partiet, förvaltningen, militären, statliga företag och offentliga institutioner; 3) Ytterst kontroll över media; 4) Yttersta kontrollen över rättsväsendet och säkerhetsapparaten. Vidare är makten i

partiet centrerad till det ständiga utskottet inom politbyrån. Partiet är idag ett medelklassparti där medlemsantalet domineras av medlemmar från partiet självt. (Ljunggren 2017, s. 95ff.). Partiet har länge haft som mål att utveckla demokratin inom partiet vilket kallas för demokratisk centralism eller intraparti-demokrati (Ljunggren 2017, s. 97).

I och med partiets stora omfattning är det nödvändigt att bryta ut och analysera noggrant utvalda aktörer inom och utanför partiet. Därför har vi valt att begränsa oss till enbart Hu Jintao, Xi Jinping, partiets "åldermän", People's Liberation Army (PLA) och People's Armed Police (PAP) för att kunna besvara vår frågeställning. Vi har valt dessa aktörer eftersom att vi har gjort bedömningen att nämnda aktörer är de mest väsentliga och har störst inverkan på den process vi kommer att analysera.

2. Teorier

Här ställs de två teorierna *Governmental politics* och *Organisational behaviour* mot varandra och appliceras på samma fall för att se vilka orsaker och förklaringar teorierna kommer fram till. Vi börjar med *Governmental politics*.

2.1 Governmental politics

Governmental politics är en teori som menar att regeringars beteende är ett resultat av en enda enhet av olika beslutsfattare. Det är en teori som menar att enskilda individer i en grupp är en spelare i ett konkurrensutsatt spel – även känt som politik. Detta är alltså ett resultat av en förhandlingsprocess med olika hierarkier inom det politiska systemet. Output är ett resultat av förhandlingar – med andra ord är dessa formade av individer (Allison & Zelikow 1999, s. 255).

Denna teori fokuserar på flera spelare som aktörer som i sin tur fokuserar på flera problem samtidigt och inte enbart ett problem i taget. Exempelvis kan det vara problem av nationella, organisationsmässiga eller personlig karaktär (ibid). Dessutom har politiska ledare på toppen en inre cirkel med olika centrala aktörer som denna teori förklarar. Vissa av dessa deltagare är obligatoriska, vissa har blivit inbjudna eller kämpat sig in för att utgöra en del av denna politiska elit (ibid). Koalitioner mellan olika aktörer sker eftersom att det producerar det önskvärda. Dessa koalitioner kan ibland inkludera outsiders, lagstiftare och lobbyister (Allison & Zelikow 1999, s. 258).

Teorin fokuserar på gruppprocesser och gruppers val på handlingar. Det finns sju punkter som förklarar gruppprocesser och detta fenomen:

Första punkten (1) är *bättre beslut*. Detta uppnås när en individ kan tänka ur flera aspekter och analysera information om en situation genom att exempelvis jämföra kostnader med vinster och olika lärur från misstag. Därmed är det mer sannolikt att det resulterar i mer lyckade resultat. Däremot existerar även risken för så kallade *beslutsparalys* som innebär att när det finns mycket information leder detta till att det ger sämre beslut och inga konkreta handlingar (Allison & Zelikow 1999, s. 265).

Alexander George har undersökt olika beslutsprocesser i exempelvis utrikespolitik och identifierat tre krav om bättre beslut:

- a. Koncentration på handlingskanalerna, och inte i själva boxarna. Traditionellt sett har försök att omstrukturera olika myndigheter inletts för att uppnå bättre resultat, dock har det haft motsatt effekt och istället inneburit sämre resultat. Därmed är numera fokuset på beslutsprocesserna, det vill säga hur aktörerna i boxarna interagerar för att producera ett visst utfall – detta är handlingskanalen (ibid).
- b. Processer och handlingar uppkommer som resultat av situationen, och är inte standardiserade. Att designa en organisationsmodell som passar

nyckelpersonerna är att föredra, än att implementera standardiserade organisationsmodeller (ibid). Inom denna finns det tre modeller som George menar är likvärdiga. Däremot att aktörer väljer att använda vissa i större utsträckning än andra:

- i. En väldefinierad process med ett ärligt tillvägagångssätt (Allison & Zelikow 1999, s. 266)
 - ii. En tävlingsinriktad eller centraliserad ledning som uppmuntrar till tävlingsinriktade rekommendationer från aktörer. Detta sker genom överlappning av ansvar av både informella och formella aktörer (ibid).
 - iii. Ett 'ad hoc-race' som suddar bort linjen av ansvar och formella kanaler, men betonar att aktörerna går i linje med presidenten (ibid).
- c. Inom vilken process som helst ska koncentrationen vara på uppfinningar inom informationsprocessen. Den grundläggande idén är att identifiera ens svagheter i ledningen och hitta element från andra ledningssätt för att begränsa svagheten och komplettera denna på annat sätt (ibid).

Andra punkten (2) är *principal-agent-problematiken – konkurrens om mål*. Flera deltagare i beslutsprocesser hjälper beslutsfattaren att undvika fallgropar eftersom att det är mindre sannolikt att denna missuppfattar, inte tar hänsyn till intressen eller räknar fel på konsekvenserna. Dock har dessa fördelar ett pris vilket är inkludering av ytterligare självständiga intressen. Således kommer det bli ojämnt och vissa preferenser kommer att dominera över andra (Allison & Zelikow 1999, s. 271).

Principal-agent-problematiken innebär att det är beslutsfattaren som är principal och att denna principal engagerar flera deltagare, agenter, för att rådgiva. Idealistiskt är agenten enbart ett medel för att uppnå principalens mål, men i verkligheten har agenterna även intressen och information som leder till att dessa även blir aktiva deltagare. I detta fall är agenter också spelare som inte enbart representerar principalens intressen (Allison & Zelikow 1999, s. 272).

Tredje punkten (3) gäller *vilka deltagare som spelar?* Identiteten av deltagarna spelar roll eftersom att deras val blir en nyckelfaktor i beslutsprocessen. Denna punkt kopplas till *Organisational behaviour* (Allison & Zelikow 1999, s. 275).

Fjärde punkten (4) rör sig om *beslutsregler*. Formella beslutsregler är som klarast i större samlingar av regler och normer som tillsammans kompromissar spelets regler. Dessa regler formar förväntningar av gruppmedlemmar både formellt och informellt (Allison & Zelikow 1999, s. 279).

Femte punkten (5) handlar om *att forma agendor*. Hur en grupp svarar på ett problem beror oftast på hur problemet är format och uppfyller en grupps agenda. En grupps agenda är i många fall en konsekvens av 'policy entreprenörer' som är de aktörer som tillsammans övertalar beslutsfattande grupper att uppmärksamma deras förslag eller problem genom att 1) kontrollera agendan av gruppen som är ansvarig för besluten, eller 2) forma ett problem som gör att det verkar mer attraktivt eller akut att lösa denna. Skickliga 'policy entreprenörer' kan forma gruppens agenda så att denna gynnar sina egna förslag och idéer (Allison & Zelikow 1999, s. 280).

Sjätte punkten (6) rör sig om *grupptänk*. En huvudpolicy är oftast ett beslut som härstammar från en liten krets av människor, oftast sex till tolv personer, där det finns en hög grad av samhörighet som driver för konsensus (Allison & Zelikow 1999, s. 283).

Den sista och sjunde punkten (7) handlar om *komplexiteten i förenade handlingar*. När separata institutioner delar på makten om beslut och handlingar kallas detta för "The complexity of joint decision and action". Beslut tenderar att domineras av 'sub-governments' som består av olika utskott och aktörer med olika intressen (Allison & Zelikow 1999, s. 287f.).

2.2 Organisational behaviour

Organisational behaviour utgår från att organisationer agerar som en enda aktör med ett gemensamt intresse. Det finns inga aktörer som agerar helt självständigt utan att hela organisationen involveras. Detta eftersom att det i princip är omöjligt för en individuell aktör att utföra komplexa uppgifter utan hela organisationens fulla medverkan. Ett styrande politiskt parti ses som en stor organisation som innefattar flera olika aktörer med likartade tendenser. Med stöd i teorin slås det fast att regeringar delar upp sin organisatoriska makt i olika avdelningar och institutioner som var och en har en specifik uppgift. En regering tillsätter oftast dessa aktörer utifrån tidigare etablerade tendenser eller normer vilket gör att dessa institutioner arbetar utifrån regeringens inflytande och sitt syfte (Allison & Zelikow 1999, s. 143ff.).

Denna teori, enligt Allison & Zelikow (1999, s. 145f.), presenterar fem distinkta punkter:

Först och främst, varför behövs det en överspännande organisatorisk struktur? Det behövs en tydlig reglering för hur aktörerna ska verka inom det organisatoriska ramverket för att på bästa sätt kunna bidra till en enad verksamhet. Vidare i Allison & Zelikow (1999, s. 145ff.) konstateras det att det finns en gråzon mellan formella och informella organisationer, men gör en distinktion mellan dessa två: en formell organisation utgörs av medlemmar och aktörer som valts på det sättet som regelverket styr. I andra änden finner vi mer informella sammansättningar som kan, ur ett utomstående perspektiv, ses som formell men är egentligen löst sammansatt.

Den andra punkten belyser vikten av att organisationer skapar förmågor som kan användas till att uppnå mål som annars hade varit omöjliga att uppfylla. Här blir det viktigt att fördela skicklighet rätt inom organisationen (Allison & Zelikow 1999, s. 145).

Den tredje punkten menar att existerande organisationer och deras redan etablerade rutiner och tillvägagångssätt bidrar till att begränsa beteenden inom ramen för vad som är normen. Det finns alltså inga möjligheter eller möjliga utfall som kan ske utanför den förutbestämda institutionella strukturen (ibid).

Den fjärde punkten menar att aktörer och organisationer präglas av en kultur som skapar vissa specifika beteenden. Dessa beteenden som skapas gör att alla berörda parter accepterar, motvilligt eller inte, de formella samt informella regler som finns. I sin tur skapar detta en toppstyrd enhet med en egen distinkt identitet (ibid).

Den femte och sista punkten betonar att det inte finns en enkelspårig relation mellan individer och aktörer inom organisationen. Det behövs flera instanser eller 'verktyg' (Allison & Zelikow 1999, s. 146). Inom teorin *Organisational behaviour* finns det ett antal olika koncept som förklarar en organisations aktörer, maktförhållanden, uppgifter, agenda och mått av kontroll (Allison & Zelikow 1999, s. 166). Aktörer består av löst sammansatta konstellationer av allierade organisationer som styrs av en makthavare i toppen av den hierarkiska institutionen.

Exempel på dessa konstellationer är militären, näringslivet eller den juridiska instansen. För att ett problem, till exempel en militär eller ekonomisk kris, inte ska skapa handfallenhet hos institutionen måste den primära maktavande aktören ta det primära ansvaret. Större organisationer får därför inte absolut autonomi att utöva sin makt eftersom att arbetsbördan delegeras. Flera organisationer har därför tydliga regel- och lagverk inom vilka områden aktörer får och inte får vara verksamma. För detta krävs mandat, vilket bestäms av den styrande makten (Allison & Zelikow 1999, s. 166ff.).

2.3 Teoretisk sammanfattning

Governmental politics menar att specifika planer uppstår som resultat av olika situationer och att dessa är att föredra framför standardiserade planer. Däremot säger *Organisational behaviour* att det behövs standardiserade planer på hur det ska genomföras, undvikande av osäkerhet, planer och repertoarer som följs, probleminriktat sökande av lösningar och en villighet att lära sig av sina misstag och kunna anpassa sig därefter. En handlingskraftig regering behöver ett visst mått av decentralisering av ansvar och makt. Detta gör att organisationer direkt påverkas av styrande aktörer som sitter i maktpositioner (Allison & Zelikow 1999, s. 171ff.).

3. Empiri

3.1 Traditioner och normer gällande efterträdare

Tidigare kinesiska ledare har byggt sin inre krets genom att handplocka sina egna kandidater från sin region eller karriär och uppgraderat dessa till partiets högsta ledning (Ljunggren 2017, s. 77). I Kina är det alltså tradition att framtida ledare vid relativt ung ålder handplockas av sittande ledare och att dessa sedan integreras med politbyråns ständiga utskott (Ljunggren 2017, s. 63). Det finns fyra faktorer som identifierats som betydelsefulla: ålder, karriärväg, aktuell position och timing. Ålder har en stor betydelse, samt att karriären måste ha innefattat nyckelpositioner inom partiet (Ljunggren 2017, s. 72). Det finns även normer att ingen över 68 år kan återväljas, men att det tillåts att gå "sju upp, åtta ner". En ytterligare norm är att ingen partisekreterare kan sitta mer än två mandatperioder. Detta på grund av att ingen vill ha ett okontrollerat maktförfogande av det slag som präglade Mao-epoken med ett envælde och personkult (Ljunggren 2017, s. 71).

Xi Jinping och Li Keqiang var de enda som inte följde detta regelverk (Ljunggren 2017, s. 72). Xi, "prinslingen" och son till en av Deng-generationens mest respekterade ledare, hade väntat under 5 år och hade stärkt sin ställning på annat sätt än Hu Jintaos kandidat Li (Ljunggren 2017, s. 68). Xi var tidigare känd som att inte vara en betydande ledare men att han var allmänt accepterad i alla områden på grund av hans breda erfarenhet. Hans konkurrent Li var allmänt känd som skicklig, men hade genomgått en stor HIV/AIDS-skandal under 90-talet (Ljunggren 2017, s. 76).

3.2 Xi Jinping

Den kinesiske ledaren Xi Jinping, född 1953, blev generalsekreterare 2012 och är den mäktigaste ledaren sedan Mao Zedong och Deng Xiaoping (Ljunggren 2017, s. 23ff.). Xi har samlat mer makt sedan Dengs tid vid makten och idag är han känd som "Chairman of everything", vilket innebär att Xi är ledaren och partiets kärna (Ljunggren 2017, s. 63). Han innehar idag flera olika roller och totalt har han 12 positioner (Ljunggren 2017, s. 70).

Xi är son till Xi Zhongxun, en väletablerade kinesisk kommunistpartiledare och som även varit en nära kamrat till Kinas grundare Mao Zedong. Xi är sedd som en "prinsling" – någon som haft ett 'öde' att stiga inom partiet på grund av familjekopplingar (Biography 2018).

Xi var accepterad till Kommunistpartiet 1974. Han var vice premiärminister för Centrala Militärkommissionen från 1979 till 1982, vilket gav honom värdefull erfarenhet militärmässigt. Han har även varit borgmästare för både Fujian och Zhejiang-regionerna samt partisekreterare. Han har även varit vice-president för Kina (Biography 2018).

Något som är centralt i Xis maktstyre är hans vision om “Den kinesiska drömmen” som menar att landet ska genomgå en renässans och att denna ska uppnås under partiets ledning vid 2049 då Folkrepubliken fyller 100 år (Ljunggren 2017, s. 23). Xis “kinesiska dröm” är större än alla föregående ledares visioner om Kina sedan Maos ledning. Visionen om “Den kinesiska drömmen” är att Kina ska gå sin egen väg, ‘den kinesiska vägen’, och att västvärlden inte har monopol på detta. Det är stort fokus på försvaret, befolkningens välfärd, statens suveränitet, territorium, nationella intressen och partiets fortlevnad (Ljunggren 2017, s. 38, 68).

Sedan Xi kom till makten har han rekonstruerat partiet och dess nyckelpositioner (Ljunggren 2017, s. 64). Partiets högste ledare är nu två män från den “femte generationen”, Xi Jinping och Li Keqiang. Xi är “prinsling” medan Li kommer från enkla förhållanden (Ljunggren 2017, s. 69). Dock har Li, ‘nr 2’, fått en mer undanskymd roll och han tillhör inte Xis närmsta krets (Ljunggren 2017, s. 70). Xis innersta cirkel består av två individer som är medlemmar i det ständiga utskottet. Dessa är Yu Zhengshen som är ordförande i Kinesiska Folkets Politiska Rådgivare (CPCC), och Wang Qishan som är ordförande för Disciplin-kommissionen. Gemensamt för dessa tre är att alla tillhör partiadeln (Ljunggren 2017, s. 78).

3.3 Hu Jintao

Hu Jintao blev partiets generalsekreterare november 2002 och satt fram till november 2012 (Jiangtao 2012). Han är född 1942 (Ewing 2003, s. 18). Hu kom till makten under företrädaren Jiang Zemins skugga – trots att Jiang avgått hade han fortfarande inflytande inom den kinesiska politiken (Elegant 2007). Vidare under Hus tid vid makten var han omringad av Jiang-lojalister. Därmed försökte han utveckla en konsensussträvande politik (Wan 2012). Hu var känd som en försiktig ledare som undvek politiska misstag (Jiangtao 2012). Under hans period var det fokus på att öka betydelsen av den administrativa förmågan, jämfört med militära eller regionala förbättringar (Ewing 2003, s. 34).

Hu var den yngsta personen som blev utsedd till vice president vid åldern av 56 år (Ewing 2003, s. 27). Han fick sin politiska makt genom stor kunskap i personspezifika- och ideologiska frågor, kunskaper han förlitade sig på och var beroende av (Ewing 2003, s. 17). Vidare valde han att inte skapa sin egen politiska grupp, utan var till stor del skyldig Jiang Zemin, hans föregångare, och andra sponsorer för sina politiska framgångar (Ewing 2003, s. 18). Det är oklart hur stor politisk makt Hu faktiskt hade, detta på grund av att det var känt att Hus makt var begränsad av andra politiska chefer (Ewing 2003, s. 33).

Hans tid vid makten präglades även av stark ekonomisk tillväxt. Dock var det även en tid som präglades av utbredda sociala- och strukturella problem, exempelvis politisk stagnation och svårigheter att lösa problem som medfördes av en allsidig tillväxt. Hu hade svårt att tackla den ojämna ekonomiska tillväxten (Jiangtao 2012). Ett konkret exempel på detta var att han hade en liten vilja för att genomföra genomgripande ekonomiska och politiska reformer, jämfört med sin föregångare Jiang. Därmed ledde detta till en oförmåga att inte kunna genomföra reformer på olika områden, vilket resulterade i stagnation och politiskt missnöje (Jiangtao 2012).

Under Hus politiska karriär var han även mycket nära Hu Yaobang, som var Dengs valda efterträdare – det är känt att Hu Yaobang var Hus mentor (Ewing 2003, s. 20f.). Vidare

stöttade Deng personligen Hu i stor utsträckning, exempelvis blev Hu befordrad till att bli den första civila att bli partiledare och ansvarig för Tibets Autonoma Region i Kina (Ewing 2003, s. 23). När Deng dog 20 februari 1997 ledde detta till en ny politisk era där bland annat Hu blev en symbol för hans nära relation till Deng (Ewing 2003, s. 27). Han höll sig även nära till partilinjen vilket gjorde honom omtyckt av de högt uppsatta i partiet (Jiangtao 2012).

3.4 Partiets “åldermän”

I Kina finns det en kultur att partiets “åldermän” har en betydande roll i politiken trots att dessa har gått i pension och inte längre har officiella positioner (BBC 2012). Dessa är oftast före detta ledare för Kina och har bland annat makten att påverka beslut gällande efterträdare. Vidare mottar dem olika dokument från partiet och kan uttrycka sina åsikter kring olika beslut (Nathan 2003, s. 9). Celia Hatton (BBC 2013) skriver att anledningen till att partiets åldermän väljer att medla i politiken beror på att "History is something which the party must maintain very careful control over. After all, the party has a monopoly on the truth. Controlling history is a way of monopolising the truth."

Ett exempel på detta är Hu och Jiang. Hus största utmanare var Jiang, hans företrädare, trots att Jiang gick i pension 2004 (Wan 2012). Han hade följt processen av Hus efterföljare noga och han hade en betydande påverkan på de ledarskapsförändringar som pågick under 2012 (BBC 2012). Exempelvis förlorade Hu en politisk kamp mot Jiang eftersom att han misslyckades att utse sin favoritkandidat Li Keqiang som sin efterträdare. Istället blev Xi utsedd till partiets generalsekreterare, en kandidat som valts fram genom kompromisser med Jiangs stöd. Samtidigt fick Li det lägre ämbetet som premiärminister (Wan 2012).

3.5 People's Liberation Army (PLA):s roll

Här presenterar vi People's Liberation Army's roll inom den kinesiska politiken och hur PLA verkar i praktiken. PLA, har som sin främsta uppgift att försvara det kinesiska territoriet men också att försvara partiet. PLA står inte över partiet utan måste svära lojalitet gentemot partiet och staten (Ljunggren 2017 s. 531). Deras direkta länk till politisk påverkan är dess representation i politbyrån (Miller 2007, s. 1).

PLA svarar inför partiet men främst till den Centrala Militärkommissionen vars högste chef är Xi Jinping (Ljunggren 2017 s. 532). Sedan Xis tillträde som generalsekreterare för det kommunistiska partiet i Kina har deras militära kapacitet och ambitioner ökat väsentligt. PLA har därför blivit en viktigare aktör än tidigare. Vid partikongressen i november 2012 togs det fram en ny reviderad konstitution som betonade att det kinesiska kommunistpartiet innehar absolut ledarskap över armén samt andra väpnade styrkor inom landet. Detta förankrades ytterligare när Xi tillträde då han gjorde det till högsta prioritet för armén att strida och besegra fiendliga styrkor samt att kräva arméns absoluta lojalitet gentemot partiet (Ljunggren 2017, s. 531f.).

PLA har tagit ett större steg mot att bli en mer stridskapabel militär. Under tidigare generalsekreterare har PLA främst använts som en ordningsbevarande styrka för att på så sätt kontrollera den kinesiska befolkningen (Ljunggren 2017, s. 545). Detta gör PLA till en viktig

spelpjäns inom den kinesiska politiken både på det militära planet och det ekonomiska (Ljunggren 2017 s. 560).

3.5.1 Xi Jinping och PLA

Xi blev vid sitt tillträde även ordförande för Centrala Militärkommissionen (CMC), en post som tidigare innehafts av Xis föregångare Hu, och senare, våren 2016, valdes han till överbefälhavare. Detta bidrog till en centralisering av makten och våldsmonopolet som redan varit väl förankrat hos staten och det sittande partiet. Xi ville undvika misstaget som, enligt honom, Sovjetunionen gjort med sin avpolitisering av militären och dess nationalisering med motiveringen att det skulle göra partiet svagare och strypa dess maktmonopol (Ljunggren 2017, s. 531f.). Som ett ytterligare steg att stärka militärens makt har Xi satsat på att utvidga arméns forsknings- och utbildningsutskott, detta för att uppnå "den kinesiska drömmen" (Yamei 2017).

För att öka sin konkurrenskraft rustar Xi upp alla aspekter av PLA och bryter band med korrupta ämbetsmän och politiker som inte följer samma linje. Målet är att Kina ska bli en utmanare till USA på det globala planet (Ljunggren 2017, s. 532ff., Yamei 2017).

Det finns däremot hinder för denna utveckling, nämligen den utbredda korruption som finns i toppen av hierarkin inom PLA. Xis anti-korruptions kampanj resulterade i att till exempel general Xu Caihou uteslöts ur PLA på grund av att han tagit emot mutor och fick ställas inför rätta i domstolen. Xis modernisering av armén bromsas av korrupta ämbetsmän inom PLA och därför har filtreringen av korrupta ämbetsmän skapat en friktion mellan PLA och partiet (Ljunggren 2017, s. 533f.).

3.5.2 Hu Jintao och PLA

Hu Jintao och hans relation till PLA var svag (Chan 2015). Han hade inte en lika nära relation till PLA som föregångaren Jiang hade. Vidare har Hu enbart fått tillfälligt beröm gällande mindre initiativ gällande PLA – Hu har inte fått stort beröm gällande stora innovationer eller investeringar inom PLA (Miller 2007, s. 8). Dessutom hade PLA's roll minskat på bekostnad av en ökning av diplomater och experter inom utrikespolitik (Cabestan 2009, s. 64). Ett konkret exempel på Hus svaga grepp om PLA var när Jiang lyckades tillsätta två av sina närmaste män i militärkommissionen som övervakade Hu. Därmed isolerade detta honom som partiledare. Ett ytterligare exempel av Hus svaga kontroll över PLA var när PLA utförde ett militärtest utan att hans vetskap (Chan 2015).

3.5.3 People's Armed Police (PAP)

PAP består av PLA-styrkor som fokuserar på Kinas säkerhetsuppdrag. PAP följer samma regler och regulationer som PLA. PAP är under ministeriet för offentlig säkerhetsjurisdiktion (Federation of American Scientists 2000). PAP är även en beväpnad styrka som hanterar inrikesfrågor. PAP har funktionen av både en armé och polis (China Scope 2008, s. 38). China Scope (2008, s. 40) skriver att PAP kännetecknas som "Not a typical army but similar to an army; not a typical police force but more than a police force". De är under direkt styre av partiet,

men det finns influenser från Militärkommissionen (CMC) och staten. PAP utsätts för många yttre påtryckningar och influenser från politiska aktörer, men under Xi har PLA assimilerat PAP (China Scope 2008, s. 39).

I PAP finns det numera en tendens att makten över kommandosystemet överförs till PLA och att PAP's militära kapacitet kommer därmed expanderas. Under de senaste åren har PAP fått flera militära inslag såsom beväpnade bilar samt att polismän har fått genomgå PLA militärträningar (Federation of American Scientists 2000). Sedan Hu tillträdde var hans vision att PAP skulle bli politiskt pålitliga och en lojal beskyddare till partiet och folket. Han initierade ett träningsprogram för PAP med syfte att stärka deras lojalitet gentemot partiet (China Scope 2008, s. 37). Vidare har Hu använt sig av PAP mer frekvent än sina föregångare för att ha politisk kontroll (China Scope 2008, s. 44).

Sedan 1 januari 2018 har Kina dock beslutat att PAP ska vara under fullständig kontroll av Militärkommissionen (CMC), där generalsekreteraren Xi sitter som ordförande. Detta för att garantera partiets absoluta kontroll över de väpnade styrkorna. Detta innebär att lokala myndigheter behöver Xis godkännande innan PAP får eller kan agera (Zhou 2017).

4. Analys

4.1 Governmental politics

I det här kapitlet kommer de två teorierna appliceras på empirin som har presenterats för att identifiera den teori som bäst förklarar vårt fall. Vi börjar med *Governmental politics*.

Det är möjligt att applicera teorin *Governmental politics* för att besvara vår frågeställning “Hur kom Xi Jinping till makten?”. Detta på grund av att denna teori menar att det existerar flera aktörer som konkurrerar om makten. I vårt fall har vi identifierat olika aktörer med självständiga intressen som har haft en avgörande roll för hans väg till makten: Hu Jintao, partiets “åldermän”, PLA och PAP. Det är konkret att särskilda grupper gynnats under processen av Xis tillträde till makten – det finns alltså ett klart mönster att besluten har dominerats av olika aktörer med olika intressen, såsom PLA.

Inom *Governmental politics* är fokuset på flera olika aktörer en central aspekt. Xi och Hu använde sig av olika tillvägagångssätt när det kom till hur man skulle tackla aktörernas agendor och detta är också en nyckelaspekt vad gäller vilka deltagare, aktörer, som spelar i politiken. Hu och Xi har båda två behövt identifiera aktörerna för att avgöra var dem står och hur man skulle förhålla sig gentemot dessa.

4.1.1 Xi Jinping, Hu Jintao och partiets “åldermän”

Teorin om *principal-agent-problematiken*, en huvuddel inom *Governmental politics*, kan i stor utsträckning appliceras på ett flertal aktörer i processen om hur Xi kom till makten. Att applicera *principal-agent-problematiken* när det gäller partiets “åldermän” är också möjligt. Det är tydligt att dessa, agenterna, hade intressen att påverka efterträdaren till Hu för att säkra deras fördelar. Detta kan illustreras eftersom att Xi, som inte var utmärkande men allmänt accepterad av omgivningen, valdes till att bli partiets generalsekreterare med Jiangs stöd. Deras intressen blev dominerande och konkurrerade ut Hus intressen som bland annat ville att sin egen kandidat Li Keqiang skulle bli efterträdare. Detta illustreras av deras maktposition trots avgång från officiella positioner. Därmed är vårt antagande att dessa åldermän valde Xi eftersom att dessa hade förväntningarna att han skulle vara lätt att styra som partiledare – alltså att han skulle bli deras förlängda arm bakom kulisserna och därmed skulle detta säkerställa deras icke-officiella makt. Vidare stärker Hu detta antagande: han var känd för att vara en ensidig ledare som inte åstadkom ambitiösa resultat. Det är möjligt att dra paralleller till *Governmental politics* som menar att detta fenomen kallas för beslutsparalys. Detta på grund av att Hu utförde sämre beslut med inga konkreta handlingar, vilket resulterade i politisk stagnation och ökad ekonomisk ojämlikhet under hans tid vid makten. Följaktligen gynnade detta inte åldermännen, vilket resulterade i en frustration hos dessa som bland annat ledde till att Jiang valde att ingripa och bryta den långa traditionen gällande efterträdare. Jiang är alltså ett typiskt exempel på en *policy entreprenör* eftersom att han lyckades forma och uppfylla sin

egen politiska agenda genom att förhandla fram Xi som efterträdare och övervinna Hu och hans intressen av att ha Li som efterträdare.

Dock är det även möjligt att problematisera vem som egentligen hade den yttersta beslutande makten gällande det politiska förhållningssättet mellan Xi och partiets åldermän – var det partiets åldermän som var de egentliga beslutsfattarna? Om så är fallet kan åldermännen liknas vid en form av informella makthavare. Detta särskilda resonemang stärks av att de ville säkra sina intressen, som tidigare nämnt, och valde därför att ingripa i maktskiftesprocessen för att på så sätt påverka utfallet. På detta sätt skulle Xi i teorin enbart fungera som ett politiskt verktyg för åldermännen att uppfylla sina mål. Men å andra sidan kan Xi även varit principalen eftersom att det är konkret att åldermännen agerat som agenter för att konkurrera med övriga aktörer om inflytande i politiken.

Vidare är det möjligt att dra paralleller till *Governmental politics* som menar att beslut uppkommer efter varje förhandlingssituation – något som överensstämmer med processen om hur Xi kom till makten. I detta fall följde han inte det 'typiska' ramverket för efterträdare. Detta på grund av att han, som tidigare nämnts, avvek från den traditionella normen att sittande ledare väljer sina efterträdare. Med Jiang, en "ålderman", vid sin sida lyckades Xi konkurrera ut sin motståndare Li. Ett ytterligare exempel på att Xi lyckats åstadkomma en politik som passade honom bäst under hans väg till makten är att han uppmuntrat till en tävlingsinriktad och centraliserad ledning – en punkt som Alexander George identifierat för bättre beslut inom *Governmental politics*. I detta fall har Xi överlappat ansvar från bland annat informella kanaler såsom Jiang för att åstadkomma sin specifika maktposition. Dock avviker Xis skraddarsydda plan från George's punkt som menar att det måste vara en 'väldefinierad' process med ett 'ärligt' tillvägagångssätt. Detta stämmer inte överens eftersom att Xi verkat bakom stängda dörrar. Detta kan jämföras med Hu och hans dåliga beslut. Detta orsakades på grund av att Hu arbetade för en konsensussträvande politik på grund av att han var omringad av Jiang-lojalister som gick emot hans linje. Därmed resulterade detta i interna konflikter som försvagade Hus maktposition, men gynnade Xi.

4.1.2 Xi Jinping, Hu Jintao, PLA och PAP

Det är även möjligt att applicera *principal-agent-problematiken* när det gäller relationen mellan Xi och PLA. Detta kan exemplifieras med Xis samverkan med PLA, en aktör som haft en betydande påverkan inom den kinesiska politiken. Sedan Xi, principalen, kom till makten har PLA, agenten, fått en utökad roll och större handlingsutrymme inom den kinesiska politiken. Det är konkret att PLA har gynnats sedan Xis tillträdde som generalsekreterare. Ett exempel är att PLA har fått stora investeringar inom bland annat forskning som lett till att dessa har moderniserats och blivit en större spelare och aktör på den globala arenan. Att PLA ska bli en jämlik konkurrent till USA:s militär är ett ambitiöst mål. Detta sänder således signaler till omvärlden och framförallt PLA om Xis personliga stöd till militären. Vidare kommer dessa investeringar att leda till en förbättring inom PLA och att deras svagheter kommer att elimineras. Med en förbättrad och större handlingskraftig militär kan både Xi och PLA med större sannolikhet få igenom sina intressen. Därmed kunde Xi, med PLA tillfredsställda vid sin sida, driva igenom sin politik. Detta resulterade i en win-win-situation för vardera part. Detta kan jämföras med Hu som hade en annan politisk ambition och en svag relation till PLA,

jämfört med Xi. Detta på grund av att han förespråkade en ‘mjukare’ politik såsom utökad diplomati och fler experter inom utrikespolitiken. Detta skedde på bekostnad av PLA och gynnade därmed inte dessa, vilket resulterade i ökad politisk frustration som banade väg för Xi.

Faktumet att PAP förlorat en del av sin makt till PLA sedan Xis tillträde som ledare, stärker vårt argument om *principal-agent-problematiken*. Detta på grund av att PLA fått en utökad roll och inflytande över PAP. Därmed är PLA alltså en aktiv spelare i den kinesiska politiken och har varit en viktig aktör till Xis väg till makten. Vår teori stärks ytterligare om vi jämför med Hu, PLA och PAP. Hus fokus var enbart att öka PAP’s lojalitet gentemot partiet och detta resulterade i att PLA inte fick utökat inflytande över PAP, vilket ledde till en win-lose-situation. Jämförelsevis med Xi och PLA där båda sidorna har varit i en win-win-situation.

Det är möjligt att dra paralleller till *Governmental politics* som menar att identiteten spelar roll, särskilt när det gäller PLA. Detta går hand i hand med det grupptänk som betonas i denna teori. På grund av att Xi delar samma identitet och har gemensamt tänk med PLA och hade deras stöd, underlättade detta för honom att komma till makten. I jämförelse med Hu, som var omringad av Jiang-lojalister under hans tid vid makten ledde detta till svårigheter för honom att uppnå sina politiska mål. På detta sätt var det alltså en bristande intern identitet i den politiska sfären under Hus tid, vilket gynnade Xis väg till makten.

4.1.3 Slutsats av analys

Utifrån vår analys kan vi konstatera att *Governmental politics* förklarar vårt fall väl. Detta på grund av att teorin om att det finns självständiga aktörer med egna intressen är applicerbart i processen om hur Xi kom till makten. I detta fall har exempelvis partiets “åldermän” och PLA gynnats under processen. Partiets åldermän har haft en betydande roll under maktskiftessprocessen, mer konkret Jiang – den skickliga policy-entreprenören som kunde förhandla fram Xi som efterträdare efter Hu. Därmed lyckades Jiang bryta den långa traditionen av att sittande ledare väljer sina efterträdare.

Vi har även illustrerat detta genom bland annat *principal-agent-problematiken* som betonas inom teorin – PLA som är agenten är en aktiv spelare i maktspelet, har gynnats på betydande nivåer under Xis makttillträde. Till exempel har Xi storsatsat på investeringar inom PLA för att de ska moderniseras och nå en högre nivå militärt i världen. Således har dessa stöttat Xi i större utsträckning, jämfört med Hu. Att PLA fått en utökad roll inom PAP stärker vårt argument ytterligare.

4.2 Organisational behaviour

Utifrån de teoretiska riktlinjer som fastställts tidigare i *Organisational behaviour* analyserar vi här hur Xi kom till makten. I det här fallet ses partiet som en organisation som innefattar flera aktörer. Den kinesiska statsapparaten fungerar som en enhetlig politisk maskin där aktörerna dras åt samma håll. Den är hårt präglad av normer och en kultur som i praktiken bör ha gjort det omöjligt för Xi att komma till makten. Det är därför anmärkningsvärt att så ändå blivit fallet.

Maktskiftet från Hu till Xi innebar en förändring inom kinesisk politik. Hu drev en politisk linje där det lades större vikt vid vad flera aktörer och individer hade för agenda. Han

har till stor del Jiang att tacka för sin vinst i valet 2002 eftersom Jiang stöttade Hu som kandidat. Hu gick till val på en mjukare linje än Xi som inte innefattade samma auktoritära toppstyre som skulle införas med Xis tillträde 2012. Den kinesiska politikens organisering gynnar ledare med auktoritära drag som styr via en liten grupp betrodda individer. Xi, Deng och Mao har alla haft dessa karakteristiska drag och räknas som de tre mäktigaste kinesiska ledarna. Hus reformplan för den kinesiska ekonomin låg mer i linje med västliga demokratiska ekonomier, något som skapade ett politiskt missnöje bland den politiska eliten i Kina.

Xis främsta motkandidat Li kom från enkla förhållanden och förde en kampanj som påminde om Hus. Detta kan ha varit en orsak till att valet gick i Xis favör på den grund att politiker och informella makthavare inte ville se ytterligare mandatperioder med en Hu-influerad politik. Xi lanserade och propagerade för att "den kinesiska drömmen" skulle bli verklighet som i sin enkelhet innebär en ökad nationalistisk känsla bland befolkningen och strävan efter att etablera sig som en ekonomisk stormakt. Trots att Hu var en reformator är den kinesiska politiken oerhört präglad av normer som är nästintill orubbliga.

4.2.1 Xi Jinping, Hu Jintao, och partiets "åldermän"

Organisational behaviour konstaterar att normer och kultur präglar organisationer och hur dessa påverkar politiska utfall. Teorin säger att standardiserade regelverk där normbrytande ageranden är ovanligt. Trots detta blev Xi generalsekreterare och går emot det faktum att enligt teorin borde Li Keqiang, Hus förväntade kandidat, blivit generalsekreterare. Detta avvikande scenario går emot det ramverk som *Organisational behaviour* ställer upp där Xi är den avvikande faktorn. Det kinesiska kommunistpartiet är fortfarande en organisation präglad av normer. Maktskiftet inom partiet är hårt styrda och utnämningar sker inte utan full backning av partitoppen, åldermännen och i viss mån PLA. Kinesiska ledare har traditionellt sett omgivit sig med en inre krets som innehar stor informell makt. Den tidigare ledaren Hu och hans kabinett, favoriserade inte Xi som en kandidat till posten som generalsekreterare. Även om Xis tillkomst till makten bröt mot organisatoriska regler finns det faktorer som pekar på att Hus, och i viss mån Jiangs, politik rörde vägen för Xi. Li var precis som Hu en reformator. Reformerna som infördes under Hus styre bidrog till ett politiskt missnöje på grund av att reformerna inte gick i linje med partiets agenda. Processen som innebar att Xi blev vald gör att de reformistiska framstegen som gjordes under Hu, och som kunde ha fortsatt under Li, omintetgjordes. Xi representerade i det här fallet, utifrån det organisationsteoretiska perspektivet, en tillbakagång mot en toppstyrd och auktoritär organisation.

I det stora hela stämmer inte *Organisational behaviour* överens kring hur Xi kom till makten. Detta på grund av att det är konkret att Kinas inre politiska system präglas av olika självständiga aktörer med olika intressen som strider mot varandra – det är alltså inte en organisation med ett gemensamt intresse, som teorin säger. Ett konkret exempel är det som tidigare nämnt i analysen – att Xi förhandlades fram som efterträdare med Jiangs stöd. Detta på grund av att de ville säkra sina intressen. På grund av detta stämmer teorin överens i viss utsträckning gällande de informella sammansättningarna i en organisation eftersom att detta utgörs av partiets åldermän.

Som även tidigare nämnts, avvek Xi från den huvudsakliga normen att sittande ledare väljer sina efterträdare och detta är ett ytterligare exempel på att *Organisational behaviour* inte

stämmer överens med Xis väg till makten. Detta på grund av att teorin menar att det inte är ett möjligt utfall att det kan ske utanför de etablerade normerna – vilket inte är fallet. Dock kan vi finna att Xi uppfyllde vissa av normerna när det kom till processen till efterträdare. Exempelvis hade Xi nyckelpositioner inom partiet – det mest konkreta att han var partisekreterare samt vice-president för partiet. Dessutom blev han generalsekreterare när han var 59 år – vilket var en nyckelålder eftersom att då skulle han bli berättigad till att sitta två mandatperioder.

4.2.2 Xi Jinping, Hu Jintao, PLA och PAP

PLA och PAP är viktiga aktörer inom politiken och här analyserar vi deras roll under Hus respektive Xis ledarskap. Xis reformering av PLA och PAP, där båda organisationer förs närmare partiet, är det enda fall där *Organisational behaviour* är nästintill applicerbart men inte i lika hög grad som *Governmental politics* är. Som tidigare nämnts utgår *Organisational behaviour* från ett helhetsperspektiv där organisationer ses som en aktör. Det existerar fortfarande aktörer inom organisationen men dessa är i större mån sammanlänkade än i *Governmental politics*. PLA och PAP är två militära enheter som står nära varandra vad gäller normer och kultur. Båda två följer den struktur som finns uppsatt inom partiet och eftersom att en av punkterna inom *Organisational behaviour* säger att det finns en överspännande organisatorisk struktur påverkas det direkt av hur partiet, och dess ledning, är organiserat. Xi har drivit en linje där PAP och PLA ska bli en mer homogen enhet där skillnaderna ska bli mindre. I dagsläget är PAP en “fredsbevarande” polisstyrka och PLA är den statliga armén. Detta ligger helt i linje med vad *Organisational behaviour* säger om standardisering och hur Xi vill assimilera PLA och PAP med varandra under det hierarkiska systemet som finns. Hu uppnådde aldrig den nivå av kontroll som Xi har över PLA och PAP, något som blir extra tydligt då Hu förde en politik som inte erkände PLA som en maktspelare.

Organisational behaviour är en svårapplicerad teori angående PLA och PAP. Även om båda organisationerna fick en större och viktigare roll under Xis ledning har de fortfarande en viss grad av autonomi. De är än så länge så pass självständiga och självbestämmande att de faller utanför ramarna för vad *Organisational behaviour* säger, något som skulle kunna förändras om Xi fortsätter på sin inslagna linje vad gäller deras omorganisering. Båda två är aktörer som i stor grad påverkas av partiet och generalsekreteraren, men de är inte en del av partiet som organisation. Detta gör att PLA och PAP:s roll inom politiken ställer dem närmare *Governmental politics*. Man skulle däremot kunna argumentera för att det under Xi kan bli en mindre skiljelinje mellan partiet och dess relation till främst PLA. Problematiken med *Organisational behaviour* blir ännu tydligare eftersom att PAP är en del av PLA men ses fortfarande som en aktör separat från PLA. Jämförelsevis var Hus relation till PLA svagare än den som Xi har, vilket bidrar till att PLA under Hus era hade större politiskt inflytande och kunde agera utifrån sin egna agenda på ett effektivare sätt. Att Xi för PLA närmare partiet och sin krets kan inom ramen för *Organisational behaviour* ses som en standardisering av PLA. Det är däremot inte helt applicerbart med *Organisational behaviour* eftersom att standardiserade planer inte är något som är en norm inom varken PLA eller PAP.

4.2.3 Slutsats av analys

Xis väg till makten faller utanför ramarna för vad *Organisational behaviour* säger om aktörers agerande och hur någon som Xi skulle komma till makten. För att teorin skulle fungera hade det krävts att majoriteten av partiet stöttade Xi och att Hu i sin tur också gjorde det. Partiet är inte en paraplyorganisation för de aktörer som påverkar politiken mest, utan att varje aktör "spelar" utifrån vad den vill åstadkomma. Till exempel ville Hu ha Li som generalsekreterare men på grund av missnöje inom partiet, som tidigare nämnts, var Xi ett okonventionellt alternativ – något som ytterligare stärker tesen att *Organisational behaviour* inte förklarar vår frågeställning på ett tillfredsställande vis.

Partiet genomsyras dessutom av normer och traditioner som påverkar politiska beslut och utfall vid till exempel ett val. Här blir det extra tydligt att det traditionellt sätt skulle ha blivit ett annat utfall. Eftersom att en stor del av det politiska maktspelet sker bakom kulisserna är det oerhört svårt att få reda på exakt vad som hände. Men med det vi nu vet om Hu, kan vi göra ett kvalificerat antagande att Hu försökte omorganisera makten på flera aktörer vilket skapade politiskt missnöje som i sin tur gynnade Xi.

Teorin är dock användbar eftersom den ger oss en bra grund att jämföra mot *Governmental politics* som hävdar att anpassade planer är att föredra och att aktörer agerar med eget självbestämmande. Trots att vi identifierat att *Organisational behaviour* inte stämmer överens med vårt fall i stor utsträckning, kan vi dock finna att Xis "kinesiska dröm" har bundit samman de olika aktörerna och dess intressen. Detta på grund av att denna vision lett till att Kinas politiska aktörer gått samman och rört sig åt samma håll.

4.3 Sammanfattning och diskussion

Syftet med denna uppsats är att undersöka Xi Jinpings väg till makten. Vi har använt oss av en teoriprövande metod för att ta reda på vilken av teorierna *Governmental politics* eller *Organisational behaviour* är bäst på att besvara vår frågeställning.

Slutsatsen för denna uppsats är att *Governmental politics* förklarar vårt fall på bästa sätt, jämfört med *Organisational behaviour*. Detta på grund av att teorin har bättre förklaringar för hur Xi Jinping kom till makten efter Hu Jintao: det är konkret att Kinas politik präglas av självständiga aktörer med olika intressen, till exempel partiets "åldermän", mer konkret Jiang Zemin, och PLA. Exemplet om *principal-agent-problematiken* illustrerar vårt fall i stor utsträckning. Ett ytterligare exempel på att teorin besvarar vår frågeställning är att Jiang varit ett tydligt exempel på en policy-entreprenör som lyckades bryta traditionen att ledare väljer sin efterträdare. Dock är det en tankeställare angående vem man egentligen definierar som *principal* samt *agent*, särskilt när det gäller relationen mellan Xi och partiets åldermän, där det är oklart vem som innehar den beslutande makten. Med detta menar vi att det finns utrymme för att problematisera vem som var den egentliga beslutsfattaren – var det åldermännen som var den faktiska *principalen* och som hade motiv att Xi, *agenten*, skulle uppfylla deras mål? Eller var det faktiskt Xi som var *principalen* och åldermännen ett medel för honom att uppnå sina mål? Det är möjligt att besvara denna problematik beroende på vilket perspektiv man väljer att undersöka.

Dessutom illustrerar PLA att *Governmental politics* är applicerbart på vår uppsats i stor utsträckning. Som tidigare nämnts har PLA gynnats väsentligt sedan Xis tillträde till makten, exempelvis de massiva investeringar som gjorts för att uppnå det ambitiösa målet att PLA ska bli en likvärdig konkurrent till USA:s militär. Följaktligen har det resulterat i en win-win-situation för både Xi och PLA.

Detta innebär att teorin om *Organisational behaviour* inte förklarar vårt fall lika bra jämfört med *Governmental politics*. Detta på grund av att det inom kinesisk politik finns flertal aktörer och organisationer att ta hänsyn till för att få en konkret förståelse om den process vi analyserar. *Governmental politics* är en teori styrd av flera aktörer – *Organisational behaviour* är istället styrt utifrån konceptet att aktörer är en del av en större organisation där det råder större samförstånd mellan parterna. Det är dock viktigt att poängtera att den är svårapplicerad, men inte helt omöjlig att applicera. Till exempel uppfyllde Xi ålderskriteriet och var tidigare väletablerad inom partiet. Ett ytterligare exempel är att i fallet med PLA och PAP hamnar deras progression mot en enad organisation innanför de teoretiska ramarna för *Organisational behaviour*.

Det mest centrala inom båda teorierna är deras definitioner av aktörer och organisationer. Vår utgångspunkt i denna uppsatsen har varit att hitta ett kausalt samband som skulle kunna förklara hur Xi kom till den maktposition han har idag. Kina är ett säreget politiskt system men med hjälp av en teoriprövning har vi kunnat hitta de faktorer som påverkat att Xi blev generalsekreterare. Teorierna *Governmental politics* och *Organisational behaviour* har bidragit till ett kritiskt och nyanserat perspektiv.

4.4 Fortsatt forskning inom området

Det finns utrymme till fortsatt forskning inom detta område. Detta på grund av att vi har valt att vara restriktiva med valet av vilka faktorer vi tar hänsyn till i vår uppsats – vi har tidigare konstaterat i kapitlet om avgränsningar att vårt omfång är koncentrerat på en process och utesluter därför vissa politiska aktörer, såsom det kinesiska kommunistpartiet som är en stor politisk maskin. I detta fall hade en utförligare analys av partiet inte bidragit till att närma oss ett svar på vår frågeställning. Dock hade det varit möjligt att undersöka partiet om det hade varit en annan liknande frågeställning och ett annat motiv med uppsatsen, med fokus på partiet. Detta gäller även andra politiska ledare och aktörer som hade kunnat få större utrymme i en uppsats med större omfång. Till exempel har Mao Zedong och Deng Xiaoping haft betydande influenser inom kinesisk politik genom åren och deras påverkan märks av än idag. Därmed är en möjlighet att undersöka hur dessa ledare påverkat Xi Jinpings roll i den kinesiska politiken och dra paralleller till dessa två ledare.

Övriga aspekter som hade varit möjliga att involvera för ökad förståelse inom kinesisk politik hade kunnat vara den oundvikliga jämförelsen med väst i en alltmer globaliserad värld, ekonomiska aspekter, Kinas eventuella väg mot en demokratisering och Kinas aspirationer på att kunna titulera sig som en supermakt, är förslag på områden som ger ytterligare förståelse för kinesisk politik.

5. Referenslista

Tryckta källor

Allison, Graham & Philip Zelikow, 1999. *Essence of Decision. Explaining the Cuban Missile Crises*. 2:a uppl. Longman, New York.

Cabestan, Jean-Pierre, 2009. "China's Foreign- and Security-policy Decision-making Processes under Hu Jintao", *Journal of Current Chinese Affairs*, vol. 38, nr. 3, s. 63-97.

Esaiasson, Peter & Mikael Gilljam & Henrik Oscarsson & Ann Towns & Lena Wängnerud, 2017. *Metodpraktikan – konsten att studera samhälle, individ och marknad*. 5 uppl. Wolters Kluwer.

Ewing, Richard Daniel, 2003. "Hu Jintao: The Making of a Chinese General Secretary", *The China Quarterly*, vol. 173, nr. okänt, s. 17-34.

Ljunggren, Börje, 2017. *Den kinesiska drömmen. Xi, makten och utmaningarna*. 2:a uppl. Falun: Hjalmarson & Högberg Bokförlag.

Miller, Alice, 1, 2007. "Hu Jintao and the PLA Brass", *China Leadership Monitor*, vol. okänt, nr. 21, s. 1-9.

Nathan, Andrew J, 2003. "Authoritarian Resilience", *Journal of Democracy*, vol. 14, nr. 1, s. 6-17.

Elektroniska källor

Albert, Eleanor & Beina Xu, 2018. "The Chinese Communist Party", *Council on Foreign Relations*, Nyhetsartikel. 2018-03-14. [Elektroniskt] <https://www.cfr.org/backgrounder/chinese-communist-party>.

BBC, 2012. "How China is ruled: Party elders" *BBC*, Artikel, 2012-10-08. [Elektroniskt] <http://www.bbc.com/news/world-asia-pacific-13904443>.

Biography 2018, *Xi Jinping Biography*. [Elektroniskt] <https://www.biography.com/people/xi-jinping-031016>. Hämtdatum: 2015-05-10.

Chan, Minnie, 2015. "Hu Jintao's weak grip on China's army inspired Xi Jinping's military shake-up: sources", *South China Morning Post*, Nyhetsartikel. 2015-03-11. [Elektroniskt]

<http://www.scmp.com/news/china/article/1734663/hu-jintaos-weak-grip-chinas-army-inspired-president-xi-jinpings-military>.

China Scope, 2008. "China's Armed Police and Nationalization of the Police Force". [Elektroniskt] <http://chinascope.org/archives/6174>. Hämtdatum: 2018-04-29.

Doubek, James, 2018. "China removes presidential term limits, enabling Xi Jinping to rule indefinitely", *National Public Radio*, Nyhetsartikel, 2018-03-11. [Elektroniskt] <https://www.npr.org/sections/thetwo-way/2018/03/11/592694991/china-removes-presidential-term-limits-enabling-xi-jinping-to-rule-indefinitely>.

Elegant, Simon, 2007. "Advantage Hu Jintao", *Time*, Nyhetsartikel, 2007-10-25. [Elektroniskt] <http://content.time.com/time/subscriber/article/0,33009,1675371,00.html>.

Federation of American Scientists, 2000. *People's Armed Police*. [Elektroniskt] <https://fas.org/irp/world/china/mps/pap.htm>. Hämtdatum: 2018-04-29.

Hatton, Celia, 2013. "What do Chinese leaders do when they retire?", *BBC*, Nyhetsartikel, 2013-03-15. Elektroniskt] <http://www.bbc.com/news/world-asia-china-21783353>.

Jiangtao, Shi, 2012. "President Hu Jintao's legacy seen as one of stability but stagnation", *South China Morning Post*, Nyhetsartikel, 2012-09-07. [Elektroniskt] <http://www.scmp.com/news/china/article/1031120/president-hu-jintaos-legacy-seen-one-stability-stagnation>.

Raoul Wallenberg Institutet 2018, *Börje Ljunggren*. [Elektroniskt] <http://rwi.lu.se/about/leadership/borje-ljunggren/>. Hämtdatum: 2018-05-07.

Wan, William, 2012. "China's Hu seeks to exert influence long after he leaves power", *The Washington Post*, Nyhetsartikel, 2012-12-05. [Elektroniskt] https://www.washingtonpost.com/world/chinas-hu-seeks-to-exert-influence-long-after-he-leaves-power/2012/11/05/4df5c190-1c24-11e2-ba31-3083ca97c314_story.html?noredirect=on&utm_term=.351e2dbf84e3.

World Bank 2018, *The World Bank in China*. [Elektroniskt] <http://www.worldbank.org/en/country/china/overview>. Hämtdatum: 2018-05-12.

Xinhua, 2018. "China's reform and opening-up policy contributes to growth domestically, globally: S.Korean trade expert", *China Daily*, Nyhetsartikel, 2018-04-08. [Elektroniskt] <http://www.chinadaily.com.cn/a/201804/08/WS5ac98004a3105cdcf6516aa7.html>.

Yamei 2017. "Xi calls for world-class military research, educational institutions", *Xinhuanet*, Nyhetsartikel. 2017-07-19. [Elektroniskt] http://www.xinhuanet.com/english/2017-07/19/c_136456748_2.htm.

Zhou, Viola, 2017. "No place for Hu Jintao stalwart among Xi's new Communist Party power brokers", *South China Morning Post*, Nyhetsartikel, 2017-10-24. [Elektronisk] <http://www.scmp.com/news/china/policies-politics/article/2116822/no-place-hu-jintao-stalwart-among-xis-new-communist>.